

[Annette Just]

Arne Melchior. Og jeg håber, der findes bedre argumenter bagved.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg vil også bare, for at irritationen ikke skal løbe af med mig i mit afsluttende indlæg, sige til hr. Arne Melchior, at den argumentationsform, hvor man dårlig nok forholder sig til sagen og i stedet skyder folk sælsomme motiver i skoene og nærmest angriber andre ordførere for, at de forholder sig for sagligt til spørgsmålet, synes jeg ganske enkelt ikke om. Når hr. Arne Melchior lidt hånende spørger, om jeg er kommet i besiddelse af en krystalkugle, der kan forudse begivenhederne i 1994, skal jeg i al stilfærdighed henvise til tidligere diskussioner af denne art. Jeg kan f.eks. henvise til de diskussioner, vi havde i forbindelse med Forsvarskommissionens beretning, hvor jeg kastede et blik i min krystalkugle og var den eneste, der prøvede at forholde mig til spørgsmålet om Tysklands genforening – noget, hele den øvrige forsamling af kommissionsmedlemmer, herunder hr. Arne Melchior, anså for noget, man ikke kunne vide noget om, og noget fuldstændig irrelevant ved årsskiftet 1990, da kommissionens beretning blev afgivet.

Jeg skal ikke fremhæve egne fortjenester på hr. Arne Melchiors bekostning. Jeg synes, vi skal lade være med at diskutere på den måde herinde og i stedet prøve at diskutere de økonomiske og militærstrategiske sammenhænge i det. Jeg ville i hvert fald aldrig finde på at mistænke hr. Arne Melchior for at fremsætte forslag her i Folketinget for at profilere Centrum-Demokraterne – og da slet ikke for at profilere sig selv.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg må til begge de sidste to korte bemærkninger rejse en lille advarsel: Gå nu ikke hen og bliv hellig eller halvhellig! Lad os nu ikke blive oversarte. Forhandlingerne her i dette Ting foregår på en meget kultiveret og disciplineret og neddæmpet måde i forhold til så at sige samtlige andre europæiske parlamenter – det ved alle her tilstedeværende at jeg har ret i – og det er jeg sådan set glad for. Men at man ikke skulle kunne sige »en for et folketings-

medlem ikke unaturlig trang til at markere og profilere sig«, er at gå for vidt. Selvfølgelig har SF og CD og adskillige andre partier gentagne gange fremsat forslag, om hvilke de vidste, at de ikke kunne nyde fremme, og at man måske endda ville komme til at stå helt alene med dem. Men man har ønsket at markere sit eget eller sit partis standpunkt – og som regel vil der jo være overensstemmelse mellem disse standpunkter. Så der er overhovedet ikke noget mærkværdigt eller nyt i det. Jeg afviser desuden pure, at jeg skulle have kritiseret den socialdemokratiske ordfører. Jeg tror, jeg benyttede udtrykkene »indlevelse« og »tage sagen alvorligt«. Det kan da godt være, at jeg mener, forslaget knap nok var det værd, men jeg roste da ordføreren, og jeg gik ind på ordførerens tankegang om, at hun undrede sig. Så har jeg været personlig over for hr. Pelle Voigt, lå der da også i det, at Socialdemokratiet jo også undrede sig over fremkomsten af dette forslag. At jeg ikke som påstået er kommet med saglige argumenter, skyldes, at jeg ikke ville gentage forsvarsministerens fremragende tale. Men ved at jeg erklærede, at CD er helt enig i det, forsvarsministeren sagde, har jeg vel givet en så tilstrækkelig begrundelse, at det kan være set ind også hos hr. Pelle Voigt.

Jørgen Estrup (RV):

Efter at hr. Arne Melchior nu på denne måde har taget fat i de mere personlige dele af sit indlæg, vil jeg da gerne tage fat i de mere faktuelle dele af indlægget, nemlig den del, hvor hr. Arne Melchior talte om, hvordan verdens art var. Så vidt jeg kan se, er verdens art i øjeblikket af den type, at tingene ændrer sig utrolig hurtigt. Og det, det drejer sig om på dette område, er at tilpasse sig, at lytte til de ændringer, der sker, og ikke træffe forhastede beslutninger. Derfor kan man ikke lade være med at undre sig lidt over, at en beslutning, som blev født i 1984, skal udmøntes og faktisk komme til verden endeligt i 1991, altså 7 år efter at det er meget vigtigt, og at både hr. Arne Melchior, forsvarsministeren og andre lægger stor vægt på, at det er noget, man må holde fast i. Forsvarsministeren brugte noget, som jeg egentlig med mit kendskab til forsvarsministeren vil kalde store ord, idet han kaldte SF's beslutningsforslag for uansvarligt. Det er stærke ord i forsvarsministerens normale katalog. Og jeg